

Wilma Hollander

Zonnige Liefde

DUBBELROMAN

* *Onder de Griekse zon*

* *Dans der Liefde*

Uitgeverij Cupido

Omslag: Coco Bookmedia bv, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Foto voorzijde: © Tarragona, Dreamstime.com

Foto achterzijde: © Ariene, Dreamstime.com

Foto auteur: © Frits Hollander

Zonnige Liefde

Dubbelroman

ISBN 9789462042735

Deze dubbelroman bevat:

* Onder de Griekse zon

* Dans der Liefde

© 2021 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2021 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor mijn eigen, lieve, koppige en o zo eigenwijze
Rotterdamse zeeman ;-)

*There ain't nothing that I wouldn't do
Go to the ends of the earth for you
Make you happy, make your dreams come true
To make you feel my love*

© 1997 Bob Dylan

Onder de Griekse zon: pagina 5

Dans der Liefde: pagina 207

Wilma Hollander

Onder de Griekse zon

Uitgeverij Cupido

PROLOOG

Martine Waalwijk streek met haar hand langs haar bezwete voorhoofd. Het liep tegen tweeën en hoewel maart nog maar net was begonnen, was het eigenlijk al veel te warm om het terras te vegen. Terwijl ze even tegen de witgekalkte balustrade leunde, gleed haar blik zoekend over het blauwe water van de Pagasitische Golf diep beneden haar.

In de verte dobberde een eenzame vissersboot. Op het verlaten dek lagen de netten in de onbarmhartig schijnende zon te drogen. Aan de steiger bij het kleine haventje tussen Kala Nera en Kato Gatzea dobberden nog meer boten, maar die ene waar ze naar zocht, was er niet bij.

“Mam?” Een tengere donkerharige jongen van voor in de twintig kwam uit het huis achter haar tevoorschijn. Hij liep naar haar toe en legde in een troostend gebaar even zijn arm om haar smalle schouders. “Alles goed met je?” vroeg hij bezorgd.

Ze knikte en glimlachte hem geruststellend toe. “Ja, hoor, prima.”

“Echt?” Aan zijn stem te horen, geloofde hij er niets van. “Echt. Je hoeft je om mij geen zorgen te maken. Ik red me wel.”

De jongen staarde nu ook in de richting van het haventje. Zijn stem klonk boos toen hij opmerkte: “Ik begrijp niet waarom je nog steeds verwacht dat hij terugkomt. Hij heeft je gewoon laten zitten.”

Martine wierp hem een strenge blik toe. “Vangelis en ik kennen elkaar al heel wat jaartjes, Chris. Als hij het nodig vindt om zonder iets te zeggen weg te gaan, dan heeft hij daar ongetwijfeld een goede reden voor.”

“Ja, ja,” schamperde Chris. “Die reden is waarschijnlijk lang, blond en half zo oud als jij.” Bij zijn kaak begon een adertje te kloppen. “Ik haat het wanneer je hem de hand boven het hoofd houdt. Je bent altijd veel te goed voor hem geweest.”

Ze schudde haar hoofd. “Je weet niet waar je over praat. Vangelis is... Hij ...” Ze beet op haar lip om de tranen die onverwacht in haar ogen opwelden tegen te houden en staarde zwijgend naar de bergen die aan de overkant van de baai lagen.

“Mam?” Chris had alweer spijt van zijn opmerking, die eigenlijk nergens op sloeg. Vangelis had in de afgelopen jaren nooit naar een andere vrouw gekeken. Martine betekende immers alles voor hem.

“Vandaag of morgen staat hij ineens weer op de stoep, geloof mij maar.” Martine rechtte haar rug. “Ik ken hem toch? Hij kan niet zonder mij.” Ze nam de bezem in haar andere hand en ging zwijgend verder met vegen.

Na een paar minuten vroeg ze: “Zeg, Chris, heb jij die brief naar Agnes nog op de post gedaan?”

Hij knikte, opgelucht dat ze van onderwerp veranderde. “Ja, persoonlijk op het postkantoor afgegeven. Een weekje, zei Katharina. Dan zou hij er moeten zijn.”

“Mooi zo, ik ben heel benieuwd.” Ineens duwde ze hem met een ondeugende glimlach de bezem in handen. “Maak jij het even voor me af, lieverd? Dan duik ik de keuken in.

Je zult wel honger hebben. Over een minuut of tien gaan we eten.” En zonder op zijn verongelijke protesten te letten, verdween ze lachend naar binnen.

HOOFDSTUK 1

“Denk je dat Janey nog komt?” Agnes de Ruiter keek voor de zoveelste keer op haar horloge. “We hadden toch om tien uur afgesproken? Ik haat het als mensen niet op tijd zijn.” Haar blik dwaalde ongeduldig naar de deur van de koffiешop.

“Ach, je weet hoe ze is.” Mette Landgraaf haalde haar schouders op en tuurde met samengeknepen ogen op de menukaart. “Die komt heus wel. Hè, waarom zijn die lettertjes toch zo klein? Ik kan nauwelijks lezen wat er staat.” “Misschien helpt een leesbrilletje,” stelde Agnes droogjes voor. “Bij de drogist hier op de hoek verkopen ze leuke modelletjes voor weinig geld.”

“Schei uit, zeg,” weerde Mette geschrokken af. “Daar ben ik nog lang niet aan toe. Stel je voor, ik ben nog niet eens veertig!”

“Maar wel bijna,” merkte Agnes geniepig op. Ze pakte de kaart uit Mette’s handen en zei tevreden: “Zie je wel, het ligt gewoon aan jouw ogen. Ik heb er geen enkel probleem mee.”

Verbluft starde de ander haar aan. “Je houdt me voor de gek, hè?”

Agnes schudde haar hoofd. “Nee, echt niet. Die letters zijn prima te lezen. O, kijk, daar is Janey eindelijk. Vraag het haar maar als je me niet gelooft.”

“Hallo, dames, sorry dat ik zo laat ben.” Een beetje buiten adem van het haasten schoof Janey van Dooren naast Mette op de houten bank. “Zijn jullie hier al lang?”

“Welnee,” antwoordde Mette, niet geheel naar waarheid. “We waren net aan het uitzoeken wat we zouden nemen.” Janey trok de kaart naar zich toe en tuitte haar lippen. “Mm, doe mij maar een cappuccino met warme Apfelstrudel. En slagroom natuurlijk.”

“Kun jij dat makkelijk lezen?” vroeg Mette argwanend.

“Ja, hoezo?” Janey staarde haar vriendin verbaasd aan. “Jij niet dan?”

Agnes klapte dubbel van het lachen. “Zie je nu wel? Zullen we straks toch maar even langs de drogist lopen? Mette is aan een leesbril toe.”

“Nou, en? Dat is toch normaal op onze leeftijd?” vond Janey laconiek. Ze wenkte de serveerster. “Willen jullie ook cappuccino of liever wat anders?”

“Cappuccino is prima,” zei Mette. “Net als de Apfelstrudel met slagroom.”

Agnes was het er helemaal mee eens, en de serveerster noteerde de bestelling op haar blokje. “Komt er zo aan,” kondigde ze monter aan voor ze zich naar het volgende tafeltje haastte.

“Hè, ouderwets gezellig, zo met zijn drietjes op zaterdagmorgen koffiedrinken,” verzuchtte Mette, toen de serveerster even later de bestelling voor hen neerzette. “Dat is echt lang geleden.”

“We zijn allemaal druk,” zei Janey. Ze nam een hapje van de strudel en bestudeerde ondertussen Mette’s bleke gezicht. “Je ziet er niet al te best uit, Mette. Valt het gescheiden zijn zo tegen?”

Mette haalde haar schouders op. “Ach, de ene dag gaat het beter dan de andere. De weekenden dat de kinderen bij

Henk zijn, vind ik het ergste. Dan loop ik maar een beetje doelloos door het huis en komt er eigenlijk niets uit mijn handen.”

“Je kunt toch ook iets leuks gaan doen?” merkte Janey verbaasd op. “Naar een tentoonstelling of naar de Huis-houdbeurs... Weet ik veel, iets voor jezelf. Voor mijn part een meditatieweekend in de duinen.”

“En wie zal dat betalen?” Mette voelde zich een beetje aangevallen. “Als je van een uitkering moet rondkomen, blijft er voor dat soort dingen niet veel over. Ik krijg wel wat alimentatie voor de kinderen, maar een vetpot is het niet.”

Agnes wierp Janey een waarschuwende blik toe. “Tuurlijk, Mette, dat begrijpen we best. En bovendien is het allemaal nog zo kort geleden. Je moet eerst alles verwerken, pas daarna kun je verder.”

Mette knikte haar dankbaar toe. “Inderdaad. Als ik eraan denk wat ik allemaal heb moeten meemaken...”

Janey zuchtte hoorbaar. “Mette, lieve kind, dat hebben we al duizend keer aangehoord. Vind je niet dat het zo langzamerhand tijd wordt om vooruit te kijken? Oké, je hebt een rotperiode achter de rug. Je bent aan de kant gezet voor een mooie jonge meid en natuurlijk voelt dat vreselijk. Maar was je dan zo gelukkig met Henk? Hoe vaak heb je ons niet verteld dat hij je waardeloos behandelde, dat hij altijd de hort op was, nooit aandacht had voor de kinderen en weet ik veel wat voor ellende allemaal? Wees blij dat je van hem af bent.”

“Jij hebt makkelijk praten,” viel Mette verontwaardigd uit. “Wat weet jij van het huwelijk? Als het in een relatie

niet lekker liep, was jij de eerste die de benen nam. En wat is het resultaat? Dat je op je achtendertigste nog steeds wanhopig op zoek bent naar een vent.”

“Nou, nou, kalm aan,” suste Agnes. “Laten we het een beetje gezellig houden, ik heb jullie hier niet uitgenodigd om ruzie te maken.” Terwijl ze de andere twee een bestraffende blik toewierp, haalde ze een enveloppe uit haar tas en legde die met een weids gebaar op tafel. “Hier, deze brief heb ik vorige week gekregen. Van Martine.”

“Een briéf? Van Martine?” riepen Janey en Mette gelijktijdig uit. Ze hadden dezelfde verbaasde uitdrukking op hun gezicht.

“Had ze deze keer meer te vertellen dan het gebruikelijke ‘Zonnige groeten uit Pilion’?” informeerde Janey spottend.

Agnes schoot in de lach. “Ja, ik stond eerlijk gezegd ook een beetje raar te kijken. Ik geloof dat dit de eerste brief is die ik in al die jaren van haar heb gehad. Meestal houdt ze het bij een ansichtkaartje.”

Janey gluurde nieuwsgierig naar de brief. “Wat schrijft ze?”

“Ze wil dat we op bezoek komen,” verklaarde Agnes plechtig.

“Wat? In Griekenland?”

“Je houdt ons voor de gek!”

“Niet waar.” Agnes haalde de brief uit de enveloppe. “Hier, lees zelf maar als je me niet gelooft.”

Janey maakte een afwerend gebaar met haar handen. “Hè, leg nou gewoon uit wat er aan de hand is. Zo gek veel tijd heb ik nu ook weer niet. Over een uurtje heb ik een af-

spraak bij de kapper.”

“Ja, vertel het maar gewoon,” viel Mette haar bij.

Agnes haalde haar schouders op. “Zo heel lang is die brief nu ook weer niet, hoor. Maar goed, als jullie hem niet willen lezen, dan vertel ik het wel. Het is echt waar, ze nodigt ons uit om naar Griekenland te komen. Haar tante is vorig jaar overleden en heeft haar het huis in Pilion nagelaten. Martine heeft er afgelopen winter samen met Chris, haar zoon, een hotel van gemaakt. Ze zou het heel leuk vinden als wij zo rond half mei een week of twee bij haar komen logeren.”

Mette schudde gedecideerd haar hoofd. “Vergeet het maar, dat kan ik niet betalen. Veel te duur.”

“Wacht nou toch even.” Agnes keek haar streng aan. “Jij bent altijd zo ongeduldig. Wij hoeven alleen de reis maar te betalen. Het verblijf is gratis. Dat wil zeggen: Martine biedt ons onderdak en eten aan in ruil voor onze hulp. Het hotel is namelijk nog niet helemaal klaar. Ze is bang dat ze zelf nog te veel met allerlei andere zaken bezig zal zijn wanneer de eerste gasten komen. Als ik het zo lees, verwacht ze van ons niet veel meer dan wat extra hulp als het uit de hand dreigt te lopen. Iemand die een oogje in het zeil houdt als zij op de markt aan het afdingen is. Of de telefoon opneemt als zij net bezig is om een lastige klant gerust te stellen.”

“Ik heb niet zo heel veel vakantiedagen,” mompelde Janey. Een werkvakantie klonk haar niet al te aantrekkelijk in de oren. Ze was het hele jaar al aan het werk. “Eigenlijk had ik het in mijn hoofd om dit jaar eindelijk eens een keer een verre reis te gaan maken. Naar Mexico of zo.

Daar hou ik dan niet genoeg dagen voor over.”

“Het gaat maar om twee weken,” bepleitte Agnes. “De eerste gasten komen half mei. Ze verwacht dat begin juni alles definitief klaar is. Als wij rond vijftien mei arriveren, zou dat prima zijn.”

Het bleef een poosje stil.

“Waarom wij? En waarom nu?” Janey fronste haar wenkbrauwen. “Ik begrijp het niet helemaal. Ze zou toch beter af zijn om iemand uit het dorp in te huren? Ik weet niets van het hotelvak. Ik werk voor een woontijdschrift! En waarom heeft ze al die tijd nooit iets van zich laten horen? Ik bedoel, ze doet het voorkomen alsof wij haar beste vriendinnen zijn, maar laten we eerlijk zijn, het is zeker twintig jaar geleden dat ik voor het laatst persoonlijk contact met haar heb gehad.”

“Ja, ik vind het ook allemaal een beetje vreemd,” viel Mette haar bij. “Sinds dat onverkwikkelijke gedoe met die... die Lucas hebben we haar niet meer gezien of gesproken.”

Ze zweeg even en keek vragend de kring rond. “Wat is er eigenlijk van Lucas geworden? Heeft iemand van jullie hem ooit nog gezien of gesproken?”

Janey nam een hapje van haar Apfelstrudel. “Zijn ouders wonen nog steeds bij mijn ouders in de straat. Af en toe zie ik hem daar nog weleens. En o, ja, ik heb een jaar of zes geleden nog een blauwe maandag een verhouding met hem gehad,” voegde ze er plompverloren aan toe. “We kwamen elkaar tegen in Amsterdam, zijn wat gaan drinken, en van het een kwam het ander.” Ze legde haar vorkje neer. “Wat kijken jullie nou? Het is allang voorbij,

hoor. In die tijd woonde hij ergens op de Veluwe. Hij was al jaren getrouwd en had ook een paar kinderen. Het was leuk voor zolang het duurde. Maar na een paar weken werd hij behoorlijk vervelend, eiste dat ik avond aan avond thuis zou blijven wachten tot meneer een keertje tijd had om te bellen of bij me langs te komen. Dat soort dingen. Nou, dat pikte ik natuurlijk niet, dus toen was het gauw over.”

De andere twee keken haar verbouwereerd aan.

“Waarom heb je dat nooit verteld?” vroeg Agnes verbaasd.

“Waarom zou ik?” Janey trok haar wenkbrauwen op. “Ik wist toch hoe jullie over Lucas dachten? Ik had er geen trek in om jullie ongetwijfeld goed bedoelde adviezen over me heen te krijgen. Trouwens, het stelde allemaal niet veel voor. Gewoon een beetje pret maken met iemand van vroeger. Meer niet.”

Er viel een lange stilte na haar woorden.

“Hoe kon je?” verbrak Mette uiteindelijk het zwijgen.

“Na alles wat hij Martine had aangedaan?”

“Ach, dat hele gedoe werd toch vreselijk opgeblazen door haar ouders,” reageerde Janey ongeduldig. “Die waren alleen maar doodsbang dat ze bij de burens over de tong zouden gaan als bekend werd dat hun lieve, brave dochter geen onschuldige maagd meer was. Ze wisten niet hoe snel ze Martine van school moesten halen om haar bij haar tante in Friesland te dumpen. Ze hebben er echt alles aan gedaan om het hele geval in de doofpot te stoppen.”

“Maar Lucas had haar verkracht,” zei Mette zachtjes.

“Zoiets verzin je niet.”

“Wel als je door je ouders onder druk wordt gezet!” Janey keek de twee anderen fel aan. “Volgens Lucas is het namelijk heel anders gegaan. Hij vertelde dat ze al maanden stiekem een verhouding hadden tot ze op die bewuste avond door Martine’s vader werden betrapt. Toen later bleek dat ze in verwachting was, heeft haar vader het verhaal rondgestrooid dat Lucas zijn dochter had verkracht. Als zij of Lucas iets anders zouden beweren, zou hij haar zonder enig pardon op straat zetten. Wat moest Martine? Ze kon toch geen kant op? Ze was minderjarig, ten einde raad en volledig afhankelijk van haar ouders. En die boden Lucas een behoorlijke som geld als hij bereid was de schuld op zich te nemen. Eerst weigerde hij, maar Martine stond erop dat hij het aan zou pakken. Als de baby er eenmaal was, konden ze alsnog trouwen en het geld gebruiken om een flatje te kopen.”

“Ik geloof er niets van,” zei Agnes gedecideerd. “Martine wilde helemaal niet trouwen. Ze wilde verre reizen maken en de wereld verkennen. Waarom zou ze dan met Lucas trouwen? Ze was volgens mij niet eens verliefd op hem.” “Maar ze kreeg wel een baby van hem,” zei Mette bedachtzaam. “Dus verre reizen maken zat er niet meer in. Misschien dacht ze dat een huwelijk in die situatie de beste oplossing was.”

“In ieder geval zorgden haar ouders er wel voor dat hun plannetje niet door kon gaan,” ging Janey verder. “Ze stuurden Martine zo snel mogelijk weg en schermde haar van alles en iedereen af. Ik bedoel maar, wij kregen toch ook niet te horen waar ze was en hoe het met haar ging? Ik heb in die periode een paar keer geprobeerd om

een adres of een telefoonnummer te pakken te krijgen, maar haar ouders weigerden gewoon dat te geven.”

“Ja, dat is waar,” gaf Agnes toe. Ze fronste haar voorhoofd. “Achteraf begrijp ik eigenlijk niet waarom wij ons zo makkelijk lieten wegsturen. We waren toch haar vriendinnen? Juist op het moment dat ze ons het hardste nodig had, werden we zomaar uit haar leven geschrapt. En wij stonden dat gewoon toe.”

Weer bleef het even stil. Toen zei Mette: “Maar wij kón-den toch ook niets doen? Hoe oud waren we? Zeventien, achttien? En vergeet niet dat het in die tijd heel anders lag. Tegenwoordig laten kinderen van die leeftijd zich niet meer zo makkelijk de wet voorschrijven door hun ouders. Maar toen wel, je wist toch niet beter?”

“Klopt, vergeleken bij nu waren wij destijds makke schapen,” beaamde Janey grijnzend. Ze schoof haar koffiekopje opzij en wees naar de brief. “Oké, wat doen we hiermee? Gaan we naar Griekenland of niet? Weet je, nu ik er nog eens over nadenk, heb ik er eigenlijk best wel zin in. We zijn nog nooit met zijn drietjes op vakantie geweest. Bovendien ben ik toch wel benieuwd hoe het Martine in al die jaren is vergaan en die reis naar Mexico kan altijd nog.”

“Ik zie het ook wel zitten,” zei Agnes. “Het klinkt misschien een beetje stom, maar ik heb het idee dat we op deze manier een beetje kunnen goedmaken dat we haar toen zo hebben laten vallen.”

Mette aarzelde nog. “Toch vind ik het raar dat ze niet eerder contact heeft gezocht. Waarom nu, na bijna twintig jaar?”

Janey haalde haar schouders op. “Misschien omdat we nu pas de leeftijd hebben om onszelf te confronteren met de geesten uit het verleden?” Ze keek de anderen uitdagend aan. “Het is toch zo? We zijn bijna veertig, dan is het toch normaal om een soort balans op te maken? Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik heb de laatste tijd steeds vaker het gevoel dat ik op een kruispunt ben aangekomen. Ik heb bereikt wat ik wilde bereiken, maar ik weet eigenlijk niet of ik er wel zo gelukkig mee ben. En ik heb geen idee wat ik nu verder met mijn leven aan moet.”

“Ja, dat heb ik ook,” bekende Mette. “Na de scheiding ben ik wanhopig op zoek naar een manier om mijn bestaan een andere invulling te geven, maar ik weet niet hoe. Ik was immers altijd echtgenote en moeder. Nu moet ik ineens weer ‘Mette’ zijn. Ik weet niet eens meer wie dat is.” Ze kreeg er een kleur van. “Nou ja, jullie snappen wel wat ik bedoel.”

Agnes legde troostend haar hand op Mette’s arm. “We begrijpen heel goed wat je bedoelt. En ja, ik herken dat gevoel ook wel. Het lijkt alsof je binnen een relatie langzaam je eigen identiteit kwijtraakt. En dan gebeurt er opeens iets waardoor je beseft dat het meisje van vroeger helemaal verdwenen is.”

“Nou, nou, wat zijn we weer diepzinnig bezig,” verzuchtte Janey in een poging het gesprek wat luchtiger te maken. “En dat op de vroege zaterdagmorgen!” Ze schoof onrustig heen en weer op haar stoel en keek de anderen spijtig aan. “Sorry meiden, ik wil geen spelbreekster zijn, maar ik moet nu echt weg. Ik heb om kwart over elf een afspraak bij de kapper dus ik moet rennen. Nou, wat spre-

ken we nu verder af? Gaan we naar Griekenland of niet?”
“We gaan!” besliste Agnes. “Jij ook, hoor, Mette.”
“Als jullie gaan, doe ik mee,” hakte Mette de knoop door.
“Ik neem wel contact met Martine op,” beloofde Agnes.
“Zo makkelijk als het nu lijkt, is het natuurlijk allemaal niet. Ik weet niet eens waar dat dorp van haar ligt, laat staan dat ik weet hoe we er moeten komen. Maar daar komen we wel achter. Ga maar gauw, Janey, ik bel je binnenkort.”

Janey stond op en rommelde in haar schoudertas. “Ik zal gelijk even afrekenen, dit rondje is van mij.” Ze wuifde de bezwaren van de anderen weg en voegde eraan toe: “Zo vaak krijg ik de kans niet om jullie te trakteren, dus laat me nou gewoon. Doeg allemaal, veel plezier nog vandaag. Ik zie jullie gauw!” En met een nonchalant kushandje naar de andere twee repte ze zich haastig in de richting van de kassa.